

meget ofte gives, uden at den søges, medens offentlig Fattighjælp aldrig gives uden ifølge vedkommendes Begæring. Det er slet ikke sjældent, at de fattiges Kasses Midler, naar de ere rigelige, blive anvendte paa den Maade, at de uddeles til værdige Almuesfolk i Kommuner, navnlig ved Højtider, i smaa Beløb, en 2—3 Kr. Og derved maa det tillige erindres, at de fattiges Kasse har ifølge Loven en særegen Opgave, idet den skal hjælpe ikke alene til at bøde paa den almindelige Trang, men tillige til at bøde paa den særlige Trang, der viser sig i Vansteligheden for fattige Folk ved at skaffe deres Børn en ordentlig Undervisning. Dette er udtrykkeligt udtalt i Loven af 8de Marts 1856, og den Hjælp, der søges og gives i dette Djemed, bør dog ingenlunde stilles lige med offentlig Fattighjælp. — Smidlertid have vi i Ministeriet haft Blifket rettet netop paa dette Punkt, og vi have efterhaanden arbejdet os frem til den Opfattelse, at man ikke bør tage Hensyn til en enkelt Hjælp fra de fattiges Kasse og ikke heller, selv om det er oftere, naar det særlig er oplyst, i hvilket Djemed Hjælpen er givet, og Djemedet er et saadant, som jeg nu har fremhævet. Men hvis det derimod af Sagen eller af de Oplysninger, Ministeriet staffer — og det have vi gjort i flere Tilfælde — fremgaar, at der til Stadighed er givet Hjælp fra de fattiges Kasse, at den vedkommende derigennem har opnaaet Nar efter Nar at blive hjulpen i Trangtid, saa mener man, at saa antager Hjælpen en helt anden Karakter; thi saa bliver det Resultatet dette, at Hjælpen er bleven anvendt for at holde den paagældende borte fra den almindelige Fattighjælp, og at saaledes med Hensyn til Afgørelsen af det Spørgsmaal, hvorum vi her tale, Hjælpen fra de fattiges Kasse virkelig maa og bør stilles lig med offentlig Fattighjælp. Af den Grund er der aflaaet forskellige Ansøgninger i Løbet af det sidste Nar, men der er andre Ansøgere, som have modtaget Hjælp af de fattiges Kasse, som ere komne med paa Forslaget, og som netop ere optagne, fordi Hjælpen har været af saa ringe Omfang, at der ikke var Tale om, at den har faaet nogen afgørende Betydning. Jeg tør i øvrigt heller ikke bestemt sige, om der ikke blandt de Ansøgere paa Lovforslaget skulde være en eller anden, som har modtaget Hjælp i større Omfang fra de fattiges Kasse og dog er kommen med. Men det ligger saa i, at Blifket, som jeg allerede har sagt, først i det sidste Nar er blevet rettet noget skarpere paa denne Sag. — Jeg haaber imidlertid, at det ærede Udvalg vil være tilfreds med den Stilling, Ministeriet

nu indtager over for dette Spørgsmaal, saaledes at vi altsaa tillægge en Hjælp fra de fattiges Kasse Betydning mod den paagældende, naar den optræder med denne mere vedvarende Karakter, som jeg har omtalt.

Det ærede Udvalg har dernæst udtalt Ønsket om, at de Attester, der følge Ansøgningerne, angaaende den paagældendes økonomiske Forhold og Vandel, maatte faa en mere positiv og mere udtømmende Form. Den ærede Ordfører talte selv om Vansteligheden ved, at Attesterne kom til at udtale alt det, som man kunde ønske, at de skulde udtale. Det er vanskeligt at faa Folk til at forstaa, hvad det egentlig kommer an paa, at sige, naar der skal afgives en Attest, og jeg tror ingenlunde, det er saa, at naar man træffer mangelfulde Attester, er det, fordi der mangler god Vilje til at give en fuldkommen Attest. Nej, jeg tror, det er Øvne til at give den, der mangler hos den paagældende, saa at den Slutning, man ellers kunde drage af Attesten med Hensyn til Forhold, som ikke ere omtalte i den, at der kunde være noget galt med disse, ingenlunde er berettiget. Det vil være meget vanskeligt for Ministeriet altid at skaffe fyldestgørende Attester, naar Attesterne skulde afgives af private; men derimod erkender jeg, at der kan gøres en Del for at skaffe de Attester en bedre Form, som afgives af de kommunale Styrelser, i den Kommune navnlig, hvor den paagældende har Bopæl, naar han indgiver sin Ansøgning. Af de kommunale Raad kan man forlange, at de erklære sig fuldt ud og tilfredsstillende, og jeg skal gerne i den Henseende foretage Skridt for at lægge de kommunale Styrelser paa Sinde, at deres Attester blive tilfredsstillende i den Retning, det ærede Udvalg ønsker, de skulde være det. Jeg ønsker ikke at gøre det paa den Maade, det ærede Udvalg har antydet, nemlig ved Ændringer i Cirkulæret af 1885. Dette Cirkulære bliver brugt paa den Maade, at Aftryk af det bliver givet til enhver, der agter at søge Indfødsret; men det er ikke der, Forandringen hører hjemme. Jeg skal gøre det paa anden Maade, ved særlige Cirkulærer. Den ærede Ordfører erkendte selv, at det var vanskeligt, naar man kom længere tilbage i Tiden, at faa Oplysninger fuldstændigt, og derfor mener jeg, at det maa ogsaa afhænge af et Skøn, om man, naar den paagældende kun har opholdt sig kortere Tid i den Kommune, hvor han bor ved Ansøgningens Indgivelse, vil gaa tilbage til de Kommuner, hvor han tidligere har opholdt sig. Det maa Ministeriet kunne afgøre.